

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.

Μακρινές μελέτες υπάρχουν για τὴν ἐκμάθηση τῆς ζωγραφικῆς,
τῆς γλυπτικῆς—πάνω στὸ ξύλο, στὴν πέτρα, στὰ μέταλλα. Τοῦ
πάνου γυρεύων ὁρμητικὰ ἀποδειχτικὰ ποῦ να ἔξετάξουν τὴν ἡδονὴν
τοῦ μητέχνη—ποῦ νὰ ἔρθεται τὶς ἀρχαῖες τῆς ἑπιτήδευσεις—
ποῦ νὰ παρουσιάζει τ' ἀνένδοτα. Καὶ τοῦτο δὲ συμβαίνει γιατὶ ἡ
ἡδονὴ σᾶς εἶνε ἀδιάφορη. Ἀλλὰ για τὶ δυικλεῖτε ἡ συ-
· τὴν τε τες καὶ τὴν φυσική, μέσα στὸ σκότος μὲ τὶς
πόρες τες καὶ τὴν φύσην. Ωσάν ἡ φύση νὰ μην εἴτανε
εἰλαργινὰ φύληδονη. Ωσάν ἡ θερμότητα τοῦ "Άλιου καὶ
τάραχματα τῶν λαβαδιῶν νὰ μη προκαλούσσανε τὴν ἡδονὴν :

E. ARMAND
(ἀπὸ μετ. E. II.)

— Μωρὲ καὶ σκύλλος,... μωρὲ καὶ γουροῦνι νάμιονυα, θὰ μοῦ-
γινε ἔνα φῶς, μοιγκριζὲ δὲ Φέκας δὲ μπογιατζῆς προσπαθῶντας νά-
νυκαλύψῃ τὰ σπίτια καὶ τὸ κεό. Μ' δὲν ξέρεις ποῦ ὅταν ξεπέσης
πιά, ποιὸς σὲ λογαριάζει, ξακολούθησε ποιὸς ἥρεμα. Μηδὲ γνωτίκα,
μηδὲ παιδιά. "Υοτερα σοῦ λένε παντρέψου, πάρε γυναῖκα—κάνε καὶ
παιδιά. Παῖδα καὶ κασίδα... Μ' ἀνάθεμα τὴν ὥρα...

Δὲν εἴτανε ἀκόμα μεσάννητα, καὶ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ταβέρνα
τοῦ Ντόλα, χωρὶς νάχη παρατηῆ ἀπόψε, γιατὶ τὰ τσουγκρίσανε μαζὶ^ν
μὲ τὸν ταβερνιάρη γιὰ κάτιτι ποῦ τοῦ χωώσταγε δὲ Φέκας, καὶ ποὺ
ἐκεῖνος δὲν ἐντράπηκε νὰ τοῦ τὸ ξαναμυμίση μπρὸς σὸλον τὸν κό-
σμο. Δὲν ἐμίλησε, ἔξερον κοκκίνησε, ἔχαιρετήσε κέφυγε.

— Τὸν παλιάνθρωπο, ἔψιθνίσε τοιβῶντας ἀπὸ πίσω του τὴν τζι-
μόπορτα τῆς ταβέρνας. "Ἐπρεπε νὰ τάχι νὰν τοῦ τὰ πέταγι στὰ μοῦτρα
τοῦ μασκαρά. Δὲν ἐντράπηκε δὲν πόρστηχος τὰ γένεια μου π' ἀσπρίζουνε...

Εἴτανε γειμονιάτικη βραδιά. "Ἐκανε ἐλεινό καὶ τρισάλιο και-
ρώ, δυνατὸς ἀγέρας ἐφίσσε, ἀλληλοχτυπῶντας τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν
δέντρων ποὺ στόλιζαν τὴν μικρὴ πλατεία τῆς γειτονιᾶς ποὺ βρίσκον-
ταν καὶ μοναδικὴ ταβέρνα τοῦ Ντόλα, ἀστρα δὲ φαίνονταν διόλον
στὸν οὐρανό, παρὸ μόνο δύκοι μεγάλοι, μολυβένιοι καὶ μαῦροι ποὺ
δὲν τραφιούντανες ἔσπερωχνε καὶ σόριαζε δλοένα πρὸς τὸ νότο. Σὲ
λίγο θάπιανε βροχὴ κχωρὶς ἄλλο.

Δὲν εἶχε παρατηῆ ἀπόψι τὸν ἄλλες βραδιές, καὶ δὲ γλωσσοδέ-
της, δὲ καταρραμένος ἐκεῖνος γλωσσοδέτης δὲν εἶχε παραλύσει τὴν
γλῶσσα του καὶ τὰ μακρὰ καὶ κοκκαλιάρικά του πόδια βαστούσανε
διπωσδήποτε καλὰ τὸ κορμό του. Βρίζοντας, βρίζοντας τὸ Ντόλα ποὺ
τὸν ἐρεζίλεψε μπρὸς στοὺς φύλους του, μὲ τὸ παλτό του φιγμένο
στὸν ἔνα του ὥμιο, καὶ ἀναθεματίζοντας τὶς ἀντίξοες περιστάσεις
ποὺ τὸν ἔφεραν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, ἔριτσε σπίτι του γιὰ νὰν
τὰ βᾶλη μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὰ παιδιά του.

Ποὺ ἀλλοῦ θὰ ξέσπαζε, τέτοιαν ὥρα;

"Αφοῦ μὲ δυσκολία καὶ πολλὰ σκουντουφλήματα κατώρθωσε ν'
ἀνεβῆ τὴ σκάλα, μαύρη στὸ σκοτάδι, ἀφοῦ εἶδε καὶ ἐπαθε νὰ βρῷ
τὴν κλειδαρότρυπα, τὴν πέτιχε ἐπὶ τέλους, ἔχωσε τὸ κλειδί, μὲ τὸ
δόποιο σὲν ξενήγιτης είταν πάντοτες ἐφωδιασμένος καὶ ἀνοιξε. Γιὸς ίδιο
σκοτάδι πυκνώτερο ἀκόμη ἀπὸ κείνο τῆς σκάλας τὸν διποδέζηγε.
Βαρὺς ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ ἀπὸ τὴ φονδοκά του, καὶ ἀλλὰ τὸ κρασάκι,

ποῦ ἀν καὶ λιγοστὸ ἀπόψε ἄρχιζε νὰ τὸν ζαλίζῃ, ἀφοῦ τοῦ κάκου προσπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ σπίρτα καὶ τὸ κερί, ἔπειτε στὸν καναπὲ πούτανε στὸ διάδρομο τὸ στενὸ πλάγι τοῦν πόρτα καὶ πότε μουγκρίζοντας καὶ πότε μὲ ἥπιο τόνο ἐπανελάμβανε:

— Μωρὲ καὶ γουροῦνι... μωρὲ καὶ σκύλλος νάμουνα θὰ μού-
χανε ἔνα φῶς. Καὶ νευρικὰ καὶ ξερά "Αχ, "Αχ, τοῦ ξεφεύγανε κάθε
τόσο ἀπὸ τὸ στεγνό του λαρύγγι.

Τὸ σπίτι τοῦ Φέκα τοῦ μπογιατζῆ, δυὸ δωμάτια, ἔνα ἀντρεδάκι
καὶ μιὰ κουζίνα ὅλο ὅλο, βρισκόταν ψηλά, στὴν ταράτσα ἐνὸς σπι-
τιοῦ μὲ τοία πατώματα. Ὁ χαιμωνιάτικος βροεινὸς ἀγέρας ποῦ θά-
φερνε σὲ λίγο τὴ βροχὴ τὸ συγκλόνιζε ὀλόκληρο, σὰ νάθελε νὰ τὸ
ξεριζώσῃ καὶ νὰ τὸ συνιπάρῃ μαζύ του μακρυνὰ στὸ τρελλό του ταξείδι.

Τὰ τζάμια καὶ οἱ πόρτες ἔχτυπονσαν ἀκιτάπωστα καὶ μελαχο-
λικά. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀνεμοζάλη, πῶς μποροῦσε νὰ τὸν γροικοῦ-
σεν ἡ γυναικά του, ποῦ κατόπιν ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας, ἀπὸ
τὸ ξενοπλύσιμο, ἀπολάμβανε τὸν ὑπνο ποῦ τῆς ζάριζε ἀνάπτωφή στὰ
κομένα κόκκαλά της, ἢ τὰ παιδιά του ποῦ κομόντουνσαν βαριὰ τὸ
νεανικό τους ὑπνο; Τέλος, ὑστερα ἀπὸ πολλὰ μουγκρίσματα τὸν
πῆρε χαμπάρι ἡ γυναικά του ἡ Χριστίνα, ἔνα σαρωταπεντάρικο
χοντρογύναικο μὲ βαριὰ ἀπὸ τὸν ὑπνο ποῦ τραβοῦσε μάτια, σηκώ-
θηκε ἀλαφιασμένη, ἀναψε γλήγωρα τὸ κερί καὶ πῆγε, σαστισμένη
καὶ φρισμένη μαζύ, ν' ἀνοίξῃ τὴν ἔξωπορτα, νομίζοντας πῶς ἔχτυ-
πονσαν ἀκόμα ἀπ' ἔξω. Τρομαγμένη τὸν εἶδε ξαπλωμένο μὲ τὰ
ρούχα καὶ τὸ χοντρό του παλτό στὸν καναπέ, τὰ πόδια του μὲ τὰ
χοντρά του λασπωμένα παπούτσια ἀκουμπισμένα στὸν τοῖχο.

Προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογηθῇ τώρα ἡ Χριστίνα, δρκίζονταν
στὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγιὰ ὅτι είχεν ἀφίσει ἀναμένη τὴ μικρὴ λαμ-
πτίσα καὶ ὅτι ὁ ἀγέρας θὰ τὴν ἔσβυσε, ἵσαμε ποῦ τὸν κατάφερε νὰ
γδυθῇ καὶ νὰ τὸν φέρῃ νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεββάτι μαζύ της.

Τὸ τί τραβοῦσε ἡ μαύρη ἀπὸ τὸν ἀντρὶ της, μόνον αὐτὴ κ'
ἔνας θεὸς τῶζερε. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἀπονήθευτο κορίτσι ἀκόμια
τὴν κατάφερε ὁ ἀλητήριος, πρῶτός της ἔξαδερφος, μέσα στὶς κυδω-
νιές στὸ χωριό της, ἀρχίσανε οἱ γκρίνιες μαζύ του. Ἀπὸ τὴν ἡμέ-
ρα ποῦ βίνανε τὸ μαῦρο στεφάνι, ὑστερα ἀπὸ γάλια παραπλετὰ στὸ
λεστότη, ἀσπρη ἡμεροῦλα δὲν εἶχε δῆ ἵσαμε τὰ τώρα. Γκρί-
νιες καὶ καυγάδες, αὐτὴ εἴτανε ὅλη τους ἡ ζωή, αὐτὴ τὰ καλὰ γνώρισε,
μοναχά. "Οταν πείσμωνε, καὶ πείσμωνε ὅταν μεθοῦσε, καὶ μεθοῦσε
ταχτικὰ κάθε μέρα σκεδὸν τὶς τελευταῖς αὐτὲς χρονιές, ἔπεφτε σ'
αὐτὸν τὸν καναπὲ μὲ τὰ ρούχα καὶ τὰ παπούτσια του, μὴ θέλοντας
νὰ γδυθῇ μηδὲ νὰ σκεπαστῇ καὶ ὅταν ἀκόμα κρύο τσουχτερὸ περό-
νιαζε τὰ κόκκαλά του κ' ἔκανε τὸ σαγόνι του νὰ τρέμῃ.

Εἴτανε ἀλήθεια ἀπὸ κεῖνη τὰ παλιοτόμαρα, ποῦ δὲν εἶχαν
φόβο νὰ πάθεναν τίποτα ἀν ἔμεναν ξέσκεπτα ἢ ἀν ἐπλάγιαζαν καὶ
στὰ μπαλάτια τῆς κουζίνας ἀκόμα, δπως γιαγινάτι τόκανε κι αὐτὸ
κάποτες κάποτες ὁ Φέκας, ἀλλὰ ἡ Χριστίνα ἡ δυστυχισμένη, δὲν
μπόριγε νὰ κλείσῃ ματάρι ἐνόσω τὸν γροικοῦσε σὲ τέτοια γάλια νὰ
μουγκρίζῃ καὶ νὰ ξερινάτη ἀπὸ τὸ μεθύσι. Μὰ ἀπόψε δὲν εἶχε φου-
ρῆσε ἀρκετὸ ἀπὸ τὸ καταραμένο, καὶ τὸ γινάτι τοῦ πέφασε μὲ τὰ

πρῶτα πλαγακάλει τῆς γονάκιας του¹ μὴ ὄντας ἄλλωστε μεθυσμένος, εἴχε ουναίστηση τῆς παγωνιᾶς ποῦ ἔκαμψε. Ἀφοῦ τὸν ἐκουμαντάριος καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ, πῆγε καὶ στὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν, ποῦ συγκοινωνοῦσε μὲ μιὰ χαμηλὴ μονόφυλλη πόρτα μὲ τὴ δικῆ τους, νὰ κυττάῃ ἀν ἥσαν καὶ κεῖνα καλὰ σκεπασμένα. Πάνω σ' ἔνα ξύλινο πρεββάτι, κάτω ἀπὸ μιὰ χοντρὴ βυσσινιά πανωμερήτικη πατανία κοιμώντας δυὸς παιδιά, ἔνα ἀγόρι καὶ ἔνα κορύτισι ἵσαμε δεκαπέντε χρονῶν καὶ τὰ δυό ὅχι πάρα πάνω. Ἡ Κοῦλα, ποῦ τὸ κορμί της φαινότανε ποιὸ ἀναπτυγμένο ἀπὸ τοῦ Γιούλη εἴτανε χωμένη στὴ γωνιὰ μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὸν τοῖχο.

Είταν καλὴ σκεπασμένη καὶ μόνο τὰ μαλλιά της διακρίνονταν, δυὸς μακριές ξανθές πλεξοῦνδες ποῦ σὰ φείδια ναρκωμένα ἀπὸ τὸ κρόνο κοίτωνταν πάνω στὸ μᾶλλινο σκέπασμα. Ὁ Γιούλης κοιμότανε ἄρῃ ἄρῃ, στὸ ἀριστερὸ πλευρό, ἀφίνοντας μιὰν ἀπόσταση μεταξὺ του καὶ τῆς Κοῦλας, μετὰ δυό του χέρια χωμένα ἀνάμεσα στὰ μηριά του ποῦ τάχε φέρει μπροστά του γιὰ νὰ ζεστάνεται περσότερο ἔτσι κονβαριασμένος καθὼς είταν.

— Σκεπαστήτε καλά, κουκονλίτσα, ἔκανε ἡ Χριστίνα διωρθώνοντας τὸ σκέπασμα τὸ μᾶλλινο. Ὁ Γιούλης ποῦ ἔμενε ξάγρυπνος σκεπαστήκε καλύτερα ἀκόμα, καμώθηκε πῶς εἴτανε βυθισμένος στὸν ὑπόνο, γιὰ νὰ διώξῃ γληγωρότερα τὴ μητέρα του ποῦ συνείδιζε νὰ τοὺς κάνῃ ταχτικά αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη, μετὰ τὸ γύρισμα τοῦ πατέρα ἀπὸ τὴν ταβέρνα τὰ βράδια. Τὸ καντῆλι ἔκαγε μπρὸς ἀπὸ μιὰν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς κρεμασμένη σύγχεον στὸν τοῖχο. Εἰκονοστάσιο δὲν εἶχαν οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸ μεράκι τῆς Χριστίνας εἴτανε μεγάλο, πρᾶμα ποῦ τῷχε καὶ ἡ κουτσή κουρδοῦνα νὰ μὴν τῷχανε κι αὐτοί. Καὶ δὲν ἔπαινε νὰ τοῦ φέλνῃ ἀπ' ἔξω ἀπ' ἔξω τοῦ ἀντρός της, ὅταν βρισκόταν στὰ καλά του, δητὶ μὲ κείνα ποῦ ξώδενε κάθε βράδυ στὴν ταβέρνα μὲ τὸν ἔναν καὶ μὲ τὸν ἄλλονα, μπροστάν τὸν ξώδενε καθέ βράδυ στὴν ταβέρνα τὸ εἰκονοστάσιο τους, Τῷχε καῦμὸ ἡ Χριστίνα.... Μὰ δὲν ἀφωρεσμένος δὲ ἀντρας της, ποῦ δὲν πίστενε οὔτε σὲ Θεὸ οὔτε σὲ δαιμόνους, προτιμοῦντε νὰ κουτσοπίνη μαζὲν μὲ τὴν παρέα του στὴν ταβέρνα τὸ ἀφρύτο κουκινέλη, παρὰ νὰ πετάξῃ τὸν παρά του γιὰ τὶς κουτοπαναγιές. Ως τόσο πάντοτε τῆς τὸ ὑπόσχετο. — Θὰ τὸ κάνουμε κι αὐτό. Ισαμε ποῦ πέρνωμε ὁ καιρὸς καὶ λοτὲς δὲν περίσσευτε τίποτες γιὰ νὰ κάνανε κι αὐτὸς τὸ μαγκούφι.

Ακριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Κοῦλας ένας γάτος παρδαλὸς κοιμάτανε κουλουριασμένος ἔχοντας τὴ μούρη του χωμένη μέσα στὰ σκέλια του² ἔμοιαζε σάν κέρβερος ἐπιφροτισμένος νὰ φυλάγῃ τὸν παρθενικὸ θῆσανδρὸ τῆς νέας ἀπὸ κάθε ἐπιβούλη.

Ἡ Χριστίνα ἀφοῦ διώρθωσε τὰ παιδιὰ καὶ ἔκανε καὶ ἔνα σταρό μπρὸς στὴ μοναδική τους εἰκόνα, πῆγε κι αὐτὴ νὰ ήσυχασῃ εὐχαριστημένη γιατὶ δὲ Φέκας δὲν τῆς εἶχε ἔσθιε καὶ ἀπόφει κουνουπίδι στὸ μεθῦσι. Ἔξω δὲ ἀγέρως ἔχαλουσε κόσμο. Τὸ σπίτι ἐκουνιότανε ὅλο-κληρο, σάν ξύλαργμενο καρδάβι ποῦ ταξείδευε σὲ τρικυμιασμένο πέλαγο καὶ δὲ κρότος ποῦ ἔκαναν τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν ἔμοιαζε τὸ τοι-ζοβόλημα ποῦ κάνουν οἱ ἀντένες γυμνὲς ἀπὸ πανιά. Ὁ Γιούλης στὸ πρεββάτι ἐνεύριαζε. Σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀγέρα ποῦ γροικοῦσε, κου-

κουλώνονταν μέσος στήν πατανία, έτριβε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του τόνα μετ' ἄλλο γιὰ νὰ ζεσταίνεται περσότερο ἀκόμα, ξεσκέπαξε πάλι τὸ κεφάλι του καὶ παρακολούθησε τὴν κίνηση ποὺ γενότανε στὴ διπλανὴ κάμαρα. Ἐπὶ τέλους... Τὸ κεράκι ἔσβυσε. Κι ἀκούστηκε τὸ σῶμα τῆς Χριστίνας νὰ πέφτη βαρὺ στὸ κρεββάτι καὶ τὸ ροχάλισμα τοῦ Φέκα ἀντήχητε μαρρόσουρτο σὰ θηρίου μουγκρητό.

Ο γάτος, ποῦ τὰ πολλὰ ἀναποδογυρίσματα τοῦ Γιούλη τούχαν χαλάσει τὸν ὑπνό ποῦ τραβισθεὶς τόσον ἀμέριμνα καὶ ἥδονικά, σηκωθῆκε, ἔχασμονρήθηκε, ἐτέντωσε τὰ πόδια του, ἐλύγησε τὸ κορμί του, σήκωσε καὶ τὴν οὐρά του, ἔχασμονρήθηκε καὶ ξαναπέρνοντας τὴ φυσική του στάση πῆγε μὲ νωχέλεια νὰ ξακολουθήσῃ ἀλλού τὸν ὑπνό ποῦ τούχε διαιώφει ἐκεῖνος.

Ἐξω ἀρχισε νὰ βρέχῃ τώρα, νὰ βρέχῃ δυνατά. Καὶ κάτι, σὰν τὰς τὰς ωλογιοὺ μέσα σὲ νυχτερινὴ σιγαλιά, ἀρχισε ν^ο ἀκούγεται εἴτανε ὁ χτύπος τοῦ νεροῦ ποῦ ἔσταξε ἀπὸ τὸ ταβάνι, πέφτοντας μέσα σὲ μιὰ λεκάνη, ποῦ ἡ Χριστίνα προβλέποντας τὴ βροχὴ εἶχε τοποθετήσει στὸ πάτωμα. Εἴτερε καλὺ τὸ μέρος ποῦ ἔσταξε καὶ πόσες φορὲς δὲν εἶχε παραγγείλει τὸν νοικοκύρη νὰ τὸ διορθώσῃ, μὰ ἐκεῖνος ἀπιτοῦσε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν πληρώσουν πρῶτα τὸ μηνάτικο ποῦ καθυστεροῦσαν πρὸιν φέρῃ τὸ μάστορη.

"Αλλες βραδυές, ὅταν ἔκανε τὸν ἴδιο παλιόκαιρο, ὁ Γιούλης πήγαινε καὶ στριμογνώτανε δίπλα στὴν ἀδερφή του τὴν Κοῦλα, χωρὶς καμιὰ πονηρὴ σκέψη νὰ περνάῃ ποτὲς ἀπὸ τὸ μναλό του, χωρὶς νὰ συλλογίζεται ποτές του τὸ τί μποροῦσε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ σῶμα ἐκεῖνο. Εἴτανε δὲ καὶ παιδὶ ἀκόμα... Ἐκολλοῦσε πλάγι της ἀπονήρευτα ἀπλούστατα γιὰ νὰ ζεσταίνεται καὶ γιὰ νὰ βρίσκη κάτι τὸ ἔμψυχο κοντά του καὶ τὸ στερεὸ ποῦ μποροῦσε νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ἀρόατο κίνδυνο ποῦ ὑποβάλλει ἡ κακοκαιρία στὰ παιδιά μέσα στὸν ὑπνό.

"Απόφε δύως δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Καινούργιες συγκινήσεις τοῦ περονοῦσαν ἀπὸ τὸ κορμί του μόλις ἔγερνε πρὸς τὸ μέρος της. Τοῦ κάκους ἡ σκέψη ποῦ εἴτανε **ΑΔΕΡΦΗ** προσπαθοῦσε νὰ τοῦ πραγήτη τὰ νεῦρα. Μιὰν ἄλλη σκέψη, μιὰν ἄλλη φυσικώτερη ὁρμὴ ποῦ είχε κάπιον ἀλλοῦ τὴν ἔδρα της, μιὰν ἔδρα πούρογονταν σὲ ποιὸ ἀμεσητὸ επικοινωνία μὲ τὸ ωδημα, τοῦ ἔλεγε καθαρά, τὸν ἔκανε νὰ αἰστάνεται ὅτι τὸ κορμὶ ποὺ κοίτουνταν πλάγι του εἴτανε **ΓΥΝΑΙΚΑΣ** κοριμί. Σκέψη κι αἰστηση, λογικὴ καὶ φυσικὴ ἀδάμαστη ὁρμή, καὶ ἀνθρωπὸς πούθελε νὰ δαμάσῃ τὴ φύση εἰσθιν σὲ σύγκρουση ἀναμεταξύ τους.

..

Ἡ φύση ἐνίκησε... Καὶ πότε δὲ νικάει αὐτή. Τὸ μναλὸ τοῦ Γιούλη ποῦ δὲν εἴτανε διόλου συνειθισμένο ἀκόμα νὰ βασανίζεται μὲ σκέψεις προσπαθοῦσε νὰ αἰτιολογήσῃ τὴ θέση τοῦ νικητὴ μὲ ἀπλούκους συλλογισμούς. Γιατί τάχατε τὰ ζῶα, ἔλεγε, ζευγαρώνονταν χωρὶς καμιὰ διάκριση; Νά, τὰ περιστέρια λ. χ. ποῦ ἔθρεφε ἀπὸ αὐτὰ μερικὰ ζευγάρια στὸ δῶμα, γιατί τὰ δυὸ ἀδέρφια ποῦ γεννιούντουσαν καὶ μεγάλωνταν μαζί, γένονταν κατὰ τὸ φυσικώτερο τρόπο πατέριας καὶ μητέρας γιὰ νὰ διαιωνίσουν τὸ εἶδος των:

Προσκές μάλιστα ένω τὰ παθακολουθοῦσε, ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τοὺς ἔρριξε νὰ φᾶνε, παρατήρησε κεῦνο τὸ σταχτὶ νὰ κυνηγάῃ μὲ ἐπιμονὴ τὴν ἀσποῃ ὑνγατέρα του, διηνῶν περιστέρα νταρντάνα, ποῦ τὸ ταῖρι της, ἀδερφούλης της, ἔζαίστενε τ' αὐγά των, ἔκενη τὴν ὕδωρα, ἵσαμε ποῦ τὴν κατάφερε καὶ στάθηκε καὶ τὴν ἐβάτεψε; Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, σκέψητηκε ποιὸ πραχτικά, ἔγῳ θὰ τὴν πειράξω λίγο καὶ ποιὸς θὰ μὲ δῆ. "Αν αὐτὴ δὲ θέλει τὴν ἀφίνω καὶ τελεύτη. Κάνω πῶς εἴμουνα ἀπὸ τὸν ὑπνο, πῶς δνειρευόμουνα..."

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἰχαν ἐπενεργήσει πολὺ στὸ κεφάλι του ἐκεῖνες οἱ ἀνήθικες καὶ τρελλὲς ἴστορίες ποῦ τοῦχε διηγηθεῖ ὁ ἔξαδερφός του τὸ πρωΐ, ἐνῶ φαιρέύανε στὴν ἀκρογιαλὶα μὲ μερικὰ ἄλλα παιδιὰ πούχαν κάνει μαζὺ κατσιριμὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Τὶς ἀναθυμότανε τώρα καὶ ἀναβε σάν κάρβουνο. "Ο καθ' ἓνας ἀπὸ τὴν μικρὴ παρέα εἴχε πῆ τὴ δική του. Καὶ μόνο αὐτὸς βρέθηκε στὰ κρύα. Δὲ γνώριζε πῆ τὴ δική του. Καὶ μόνο αὐτὸς βρέθηκε στὰ κρύα. Δὲ γνώριζε πῆ τὴ δική του. Καὶ μόνο αὐτὸς βρέθηκε στὰ κρύα. Δὲ γνώριζε πῆ τὴ δική του. Καὶ μόνο αὐτὸς βρέθηκε στὰ κρύα. Δὲ γνώριζε πῆ τὴ δική του... Μά τὶ διάολο. Πότε πλέον..."

Κ' ἡ φύση πούθελε ἵσανοποίηση μὲ κάθε τρόπο, ἔμεινε κυρία τοῦ πεδίου, τσιλιαπατῶντας ὅλα τὰ ἐμπόδια μὲ τὰ δποῖα ὁ ἄνθρωπος θέλησε νὰ τὴν περιορίσῃ, νὰ τὴν ὑποτάξῃ.

Σεπτέμβριος τὴν Κοῦλα. Εἴχε γείρει πρὸς τὸ μέρος του τώρα. Τί θέαμψι. Τί ὄνειρο... Καθὼς δὲ φοροῦσε νυχτικὸ αὐτὴ τὴ βραδυά, τὸ ἔνα ποῦ τοῦχε εἴτανε στὴ μπουγάδα, τὸ τετράγωνο ἀνοιγμα ἐνὸς χρωματιστοῦ πουκαμισοῦ ἄφινε νὰ φαινωνται τὰ στήθια της μὲ τὶς ἀρκετὰ προχωρημένες ἥδη καμπῦλες· τὰ δυὸ στρογγυλωπὰ βιζάκια της ἀμέσωτα ἀκόμα πούμιαζαν δυὸ νεραντζάκια σκληρὰ εἴτανε τόσο προκλητικά, ποῦ δ Γιούλης ποῦ δὲν τὰ γνώριζε παρὰ μόνο ἀπὸ τὶς ζωηρὲς περιγραφὲς τῶν ουμμαθητῶν του, τάχασε. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τὴν Κοῦλα μ' ἀλλοιώτικες διαθέσεις, μ' ἄλλο μάτι πονηρό. "Ἐβλεπεν δτι ἡ δύδημη ἀδερφή του εἴτανε παχουλή, δτι εἴτανε ὠμορφοῦλα, δτι τὰ κεῖλη της χλωμὰ καθὼς εἴντουσαν μέσα στὸν ὑπνο της θὰ κοκκίνιζαν ἀν τολμοῦσε νὰ τὰ σκεπάσῃ μὲ τὰ φυλιά του. Τί ἀμαρτωλὲς ίδεες ποῦ τοῦ περνοῦσαν ἀλήθεια αὐτὴ τὴ βραδυά. Νὰ δρέγεται τὴν Κοῦλα, τὴν Κοῦλα τὴ δύδημη ἀδερφή του! Μὰ καὶ τὶ φυσικώτερο ἀπό τὰ ἔφηβο δεκαπέντε χρονῶ νὰ πεθυμάῃ τὸ μισόγυμνο κορίτσι ποῦ κοιμᾶται στὸ πλάγι του, μιὰ τέτοια βραδυά ποῦ τὰ κορμιὰ θέλουν ζέστη, ποῦ γυρείουν νὰ μεθύσουν μέσα σ' ἔνα ἀτέλειωτο βαχκικὸ σφιέιμο. Καὶ τὶ προκλητικὸ ποῦ εἴταν ἔκενο τὸ κορμάκι, τὶ ἀνάπτυξη πεύχε πάρει τώρα τελευταῖα καὶ πῶς ἐφάνταζε μισόγυμνο πάνω στὸ κρεββάτι, φωτισμένο ἀπὸ τῆς καντῆλας τὸ τρεμουλιάριχο φῶς!"

Θαυμάζοντας ἔτσι τὸ σῶμα τῆς ἀδερφῆς, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση παραδίξη, χωρίς νὰ τολμάῃ νὰ τὴν ζυγώσῃ, μιὰ σκέψη τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του, ἐφαντάστηκε τὴ σκηνὴ μὲ

τὸν ξένο, τὸν πλāνο. Καὶ πῆρε τὴν ὀπόφαση. Γιατί ὅχι αὐτός;

— Μωρὸς θάμαι κουτὸς σκέψης ἡ δὲν κάνω γὰρ τὴν ἀρχή. Καὶ βέβαια θάξω τὸ δικαίωμα μου φαίνεται.

Τὴν ξανασκέπασε πάλι καὶ χώθηκε κοντά της τώρα ὅχι σάν ἄλλες φορὲς ἀδύνα καὶ χωρὶς πονηρὲς διαθέσεις. Κάθε ἄλλο. Αἰστανότανε τὸ αἷμα του νὰ κυκλοφορῇ δρμητικὸ στὶς φλέβες του καὶ τοῦ φαινότανε πῶς κλειστὸ μέσα στὸ σῶμα του, κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα του βρίσκονταν ἀπόψε ἔνα ἄγριο ζῶο, κάτι σὰ σερπετὸ ποὺ πάλεβε καὶ ἥθελε νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του καὶ νὰ πεταχῇ ξένο. Τὸ αἰστανότανε πότε στὰ στήθια του νὰ κοντουλᾶ τὸ θώρακα, πότε στοὺς καρποὺς του, πότε στὰ μηλίγγια του, πότε νὰ τὸν γαργαλᾶ στὶς ἀπαλάμες του λὲς καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὰ ποιὸ ἀδύνατα μέρη τοῦ κλονβιοῦ του ποιῶντες νὰ σπάσῃ.

Νά ποῦ ξυπνάει τώρα καὶ κείνη! Μὰ στὴν κατάσταση ποὺ βρέθηκε μεταξὺ ὕπνου καὶ ξωῆς, τὸ νόμισε ἵσως γιὰ ὄνειρο κι ἀφέθηκε στὴν ἀγκαλιά του χωρὶς διαμαρτυρία. Μήπως δὲν ἔμοιαζε καὶ ὄνειρο. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ πιστεύῃ ποτέ;

Ο θρόνος τῶν φιλιῶν χάνονταν κάτω ἀπὸ τὴν μάλλινη πανωμερίτικη πατανία, μὲ τὴν δύοια φρόντισε δ Γιούλης νὰ χουκουλωθοῦντε καλά. Μὰ καὶ ποιὸς θάκουγε καλὲ μὲ τὸ σάλαγο τῆς βροχῆς ποὺ χαλοῦνται κόσμον ξένῳ; Καὶ δ Φέκας ρογάλιζε πάντα τόσο βαριά...

Οταν ἡ Κοῦλα ἥρθε στὰ συγκαλάτης καὶ ἔννοιωσε πῶς τὰ χέρια ποὺ τῆς ἔσφιγγαν μὲ τόση λαγνεία τὸ κορμί της, καὶ τὰ χείλη ποὺ τῆς φούφαγαν μὲ τόσο πόθο τὴν ἀναπνοή της ἀπὸ τὸ στόμα ἥσαν τοῦ Γιούλη, οὐτητοσε τρομαγμένη σάν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, γιατὶ ποιὸς ξέρει σὲ τὶ ὄνειρο νὰ φανταζότανε πῶς βρίσκονταν ἐκεῖνες τὶς στιγμές, ωρτησε.

— Σύ 'σαι Γιούλη. . "Α ... ἀ... ἀα.

Θέλησε ν' ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ χέρια του. Πέταξε τὸ σκέπασμα ἀπὸ πάνω της, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, τέντωσε τὰ χέρια της, τὰ παχονάτα της μπράτσα, γιὰ νὰ τὸν ἀπομαρτύρη ἀπὸ κοντά της.

— Σύ 'σουνα Γιούλη; ξαναρώταγε σάν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ... Οἱ κινήσεις της αὐτές ἥσαν τόσο λάγνες, τόσο σκερτοδέζες, τόσο μεθυστικές ποὺ δεκαπλασίασαν τὸν ἀνομο πόθο στὸ αἴματον λάγνου ἀδερφοῦ. Καὶ βρισκότανε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του σὲ κείνη τὴ διάμεση στιγμή...

Τὸ βαρὺ ρογαλητὸ εἶχε πάψει ν' ἀκούγεται ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόντουσαν τὰ γονικά. Καὶ μόνο ἔνα τριξυμο κλειδονιᾶς π' ἀκούστηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔκανε τὸ Γιούλη νὰ τὴν παρατίσῃ ἀπὲ τὴν ἀγκαλιά του. Φαίνεται ποὺ δ Φέκας θάχε σηκωθῆ, κ' ἔκλεινε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί. Η Κοῦλα ἀφοῦ λευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια του, φοβισμένα ξανασκεπάστηκε, τραβήγχηκε ἀπὸ κοντά του, μαζόγχηκε καὶ κόλλησε σὰ βδέλλα πάνω στὸ μαξηλλάρι ποὺ τὴ χώριζε ἀπὸ τὸν τοίχο. Εἴτανε σκεδὸν γυμνὴ κάτω ἀπὸ τὴ πατανία καὶ ἡ γύμνια της πόσο τὴ γαργάλιζε κι αὐτή. Δὲν εἶχε τάχα τὸν ἴδιο πατέρα; δὲν εἴτανε κι αὐτὴ δίδυμη ἀδερφὴ τοῦ Γιούλη; Αἰστανονταν τὰ δυὸ μηριά της γυμνὰ ν' ἀγγίζουν τὸνα μετ' ἄλλο κ' ἔβρισκε μιὰν εὐχαρίστηση νὰ ζαγκώνῃ τὰ μπράτσα της καὶ νὰ τρέβῃ τὶς ρόγες τῶν βυζιῶν της.

Ο Γιούλης ξεγειρε στὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ κ' ἔξεσκε-

πάστικε γιὰ νὰ δρεσιστῇ κομμάτι. "Εβραῖς τὸ κορμί του. Τὸ ἄγριο
ζῶο, τὸ σερπετὸ ποῦ αἰστάνθηται κλεισμένο στὸ σῶμα του μέσα,
κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα του, φαινότανε διτὶ ησύχαζε τώρα, καὶ μόνον
ἥρεμα ἔδινε σημεῖα ζωῆς.

Σιγαλιὰ βασιλεύει στὸ δωμάτιο τώρα. "Εξω ἡ βροχὴ ἐμεγάλωνε
σὲ ἔντυση χτυπώντας μονότονα καὶ ουδικὰ τὰ παντζούρια καὶ τὸ
δῶμα, καὶ ὁ κόρτος κανενὸς ἀμάξιον ποῦ περνοῦσε βιαστικὸ κάτω
ἀπὸ τὸ δόρμο ἔκανε τὸ στίτι νὰ σιγοτρέμῃ.. Τὸ καντῆλι ποῦ
ἔφεγγε ἀπέναντι στὸ κρεββάτι, μπρὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς παναγίας
ποῦ τὸ μαρδο πρόσωπό της φαινότανε νὰ πέρνη μιὰν ἔκφραση
λεπτῆς εἰρωνίας γιὰ τὶς τιμῆς ποῦ ἀπολάρβανε, γιὰ τὸ λάδι ποῦ
ἄδικα καιγότανε μπρὸς στὸ βρεγοντικωμένο αὐτὸ δέντρο καὶ ποῦ μπο-
ροῦσε νὰ κίνηται τὴν συλάτα τῆς φτιωχῆς φαμίλιας πιὸ ζουμερή, ἐτο-
τούρισε, ἐτριχοβόλησε, πέταξε μεγάλη φλόγα κι ἀπὲ σβύστηκε μονο-
μᾶς. Τὸ λάδι εἶχε σωθῆ. Καὶ τὸ σκοιτάδι τύλιξε στὸ μαρδο πέπλο
του τῆς ήδονῆς τὸ κρεββάτι, ἀπαλλάσσοντας καὶ τὴν ἄγια εἰκόνα
ἀπὸ τὸ θέαμα ποῦ ἡ φύση γιὰ καπρότσιο τῆς ἐπερούμαζε..

Τὰ σκέλια τοῦ Γιούνη ἐπαγιάσανε σκεπάστηκε.. Ἀπὸ τὸ
μναλό του ἔαναπερνέσαν καὶ πιλὶ ἐπίμονα ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη
οἱ ιστορίες ἔκεινες ποῦ τοῦ διηγήθηκαν τὸ πρωΐ ὁ ἔξαδερφός του
καὶ οἱ συμμαθήτες του, διταν φυρεύανε μὲ τὴν κολαμιά... Τὸ δάσος,
τὰ πρέσπινα χόρτα οἱ θάμνοι οἱ πυκνοί... ἔκει μέσα, ἡ Τάσσια καὶ
κείνο... καὶ ἡ ἄλλη μέσα στὸ κεῦμα, πίσω ἀπὸ κάτι βραχάνια, μεση-
κείνοι ιτάλι, οἵναν ἔβραζε τὸ νευρό, ἡ "Ελλη καὶ κείνος... Μέσα στὸ
κεῦμα τὶ θέτο πράμιμα. Κ' ἔβλεπε μὲ λαγνεία τὴν Κοῦλα ποῦ μπο-
κῆμα τὶ θέτο πράμιμα. Κ' ἔβλεπε μὲ λαγνεία τὴν Κοῦλα ποῦ μπο-
κῆμα νὰ τοῦ ἴκανοποιήσῃ πέρα πέρα τὶς ήδονικές δριμές του. Κ'
ὅστερα ἀπὸ κεῖ ποῦ τὸ φαντάζονταν δὲν εἴταν καὶ ἀμωρτία. Γιατὶ
νὰ μήν εἶχε κι αὐτὸς νὰ πη ἀβριο μιὰν ιστορία δικιά του ποῦ νὰ
τὴν ἔζησε, νὰ κάνῃ καὶ τοὺς διμήλικές του νὰ τὸν θαυμάσουν, καὶ
νάν τοὺς βγάνη τὴν ίδεα ποῦ εἶχαν γι αὐτὸν ποῦ τὸν νόμιμον κοι-
μισμένο, κοντάβι. Δὲν τῷροισκε ἀρκετὸ ίσαμε κεῖ ποῦ προχώρησε...
Καὶ πάλι τὸ ἄγριο ζῶο, τὸ σερπετὸ ἔκεινο, ἀρχισε νὰ σαλεύῃ μέσα
του τὸ αἰστανότανε σ' δῆλα τὰ μέρη τοῦ κορμοῦ του. "Ηθελε νὰ
χορταστῇ γιὰ νὰ ησυχάσῃ.

Κάποιε κάποιε ἡ λέξη ΑΔΕΡΦΗ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μναλό του
καὶ τὸν ἔβανε σὲ διοταγμό. Παρὸ δὲ λους τοὺς οὐλογισμοὺς ποῦ ἔκανε
πρωιήτερα, ἔβρισκε πῶς ἡ ἀδερφὴ εἴταν πάντας ἀδερφή. Κ' ἔσκαζε
ἀπὸ τὸν καῦμό του ποῦ δὲν εἶχε, μιὰ τέτοια στιγμή, μιὰ ξένη
πλάγι του, ποῦ νὰ μπορῶσε, νάγκε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἔκανε διτὶ²
ἡθελε.—Νάμαστε πλούσιοι, νάζαμε μιὰν ὅμερφη δούλα οὐλογίστηκε.
Μὰ νότερα, τὶ πειράζει. Δὲ βαρυέσσαι καλέ, κανένας δὲ θάπερονεχαμ-
πάρι. Γιὰ μιὰ φορά, ποιὸς θὰ τὸ μάθαινε. Δὲν εἴτανε δὰ καὶ κακὸ πρόαι-
μα. Κι ἀπὲ καὶ τῆς Κοῦλας, καθὼς κατάλαβε, σὰ νὰ τραβοῦσε ἡ μίξα
της.. Τὰ περιστέρια τάχα δὲν κάνανε τὸ ίδιο... Τὶ δηλαδή .. Μᾶν σοῦ
ἔρχονταν διαβόλος ἀπὸ κεῖ ποῦ δὲν τὸ περίμενες. "Αν δὲν τάθελε
ἡ Κοῦλα. Δὲ θάγαναχτοῦσε, δὲ θὰ τρόμαξε, δύπως τρόμαξε πρωτήτερα,
δὲ θάροντανε ἄλλη φορά νὰ κοιμηθῆ μαζύ του ; Κι ἀν ἀπάνω στὸν
ὕπνο ἔμπηγε καὶ καμιὰ φωνή, αὐτὸ δάτανε ποῦ θάτανε. Ρεζηλίκια...

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ὥστόσο πλησίασε ξανὰ τὸ σῶμα. Θέ μου, τὶ θεῖο πρᾶμμα· πῶς εἴτανε ξυπλωμένο· σὲ τὶ στάση. Μισόγδυμνο τὸ κορμί της... Τὸ τρελλοκόριτσο...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούστηκε πνιγμένη ἡ φωνὴ τῆς Χριστίνας νὰ διαμαρτύρεται σφοδρά.

— Μὰ τὸ ξέρεις ποῦ τὸ παράκανες... Ξεκούτιανες πιά... "Αχ θεούλη μου... Τράβα..." "Αχ... τράβα τὸ χέρι σου ἀπὸ πάνω μου γιατὶ θὰ σηκωθῶ νὰ πέσω στὸν καναπέ.

"Ο Γιούλης ξαφνιάστηκε, ἐτέντωσε τ' αὐτὶ του κι ἀφουγκράζονταν κρατῶντας τὴν ἀναπνοή του.

— "Ελα δά... Νάτα μας ἔκανε ἡ χονδρὸη φωνὴ τοῦ Φέκα. Κάνουμε καὶ πῶς δὲ θέλουμε. Αὐτὸ εἶνε. Μωρὸ ἀπὸ πότες καὶ σύ..." Αβριο πακομοίρα θὰ πάω στὸ διάλο, πόσο θὰ ζήσω ἀκόμα—"Ελα ντέ— τάφαγα τὰ κότσια μου πιά... Καὶ μμ' θὰ τὸ πεθυμήσης..." Εεελα...

— Μωρὸ ἀφῆσέ με, σοῦ λέω... "Ορίστε μας..., ξανάκούστηκε ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά ἡ φωνὴ τοῦ Φέκα, δχι σὰν καὶ πρῶτα παρακλητική. "Αμα δά... τὸ παράκανες...

Κ' ἔφτασε σταύτια τοῦ Γιούλη ὁ θόρυβος ἐνὸς σώματος ποῦ ἀνασηκώνεται, τὰ σίδερα τοῦ κρεββατιοῦ ποῦ ἀρχίζουν νὰ κροτοῦνε, μαζὺ μὲ μιὰ ἀστενικὴ γυναικεῖα φωνὴ ποῦ χάνονταν στὸ σάλαγο τῆς βροχῆς

— "Αχ θεούλη μου, πότε θὰ μ' ἐλευθερώσης....

Σάλιο, ἔνα σάλιο ποῦχε μιὰ παραξένη γεύση γλυκειά, γιόμιζε τώρα τὸ στόμα τοῦ Γιούλη ποῦ τοῦ φαινότανε πῶς ἔβλεπε καθαρὰ στὸ σκοτάδι τὴ σκηνὴ ποῦ γινότανε στὴν πλαγινὴ κάμαρα. Εξήλευε τὸν πατέρα του. Καὶ σκέφτηκε:— Νάμουνα παντρεμένος κ' ἔγω. Νάχα δικιά μου γυναῖκα...

"Η βροχὴ ἔακολουθοῦσε μὰ εἶχε χάσει τὴν πρώτη της δρμή. Καὶ μόλις ἀκούγονταν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πῶς ἔπαψε κι ὅλας. "Επῆρε τὴν ἀπόφαση τώρατε μιὰ κ' εὐνοῦχος νάταν δὲ θὰ μπόριγε ν' ἀντιστῆ σ' ἔναν τέτοιον πειρασμό. Μαζὺ μὲ τοὺς γέρους. "Ετσι δὲ θάχε νὰ φοβιτεί τίποτα. "Η δρμὴ τοῦ Φέκα εἶχε περάσει μέσα του σὰ ρεῦμα ἥλεκτρικὸ κ' εἶχε δεκαπλασιαστεῖ στὸ νιὸ κορμί του, στὸ αἷμά του ποῦ ἔβραξε... Καὶ τί λάγνος πούτανε ἐκεῖνος δ πατέρας, δ μπεκρούλιακας...

Εσκέπασε τὴν Κοῦλα. "Ενα χυτὸ κορμί, ξεντελισμένο στὴ γύμνια του, ἐσάλεψε, ἐγύρεψε νὰ σκεπαστῇ καὶ δέκτηκε χωρὶς διαμαρτυρία τὸ ζεστὸ κι ἄγρὸ σκέπασμα ποῦ ἡ φύση τοῦ ἔδινε...

"Η βροχὴ εἶχε σταμιατήσει δλότελα. Τὸ βροχόνερο χυνόντανε μὲ δρμὴ ἀπὸ τῆς ταράτσες ποῦχε μαζωχτῇ, μέσα ἀπὸ τὰ τενεκεδένια μασούρια, στὰ σοκκάνια. "Αστραπὲς πολλές, ἡ μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλληνα φώτιζαν κάθε τόσο τὸ δωμάτιο. "Η κακοκαιριὰ δὲν εἶχε περάσει· σὲ λίγο θὰ ξανάπιανε. Κ' ἔνα μακρόσουρθο μουγκρητό, τὸ μπουμπούνισμα ἀρουριότανε τρομαχτικό. Εἴτανε ἐκδήλωση χαρᾶς τῆς φύσης ποῦ θριάμβευε καὶ πάλι, τὸ ἄγριο αὐτὸ ξεφωνητό.